

Vyčkej

L 18,1-8 | **Abk 2,1-4** | Žd 10,35-39

I

„Vidění už ukazuje k určitému času, míří neomylně k cíli; prodlévá-li, vyčkej.“ Vyčkej, počkej! Musím se přiznat, že tohle slovo nemám rád; někdy ho přímo nesnáším. Když třeba volám syna k večeři, a on mi od počítače, od rozehrané hry odpovídá: „Počkej.“ Nebo když oslovím manželku, a ona zrovna řeší nějakou důležitou konverzaci v mobilu a takříkajíc mě odmávne do fronty: „Počkej, prosím.“ Mám pak pocit, že pořád jen čekám.

Znáte to: *Počkejte*, prosím, volaný účastník právě hovoří. *Vyčkejte* příchodu sestry. *Počkej*, vlak snad už přijede. *Počkej*, dokud nedostuduješ. *Počkej* si na toho pravého. Je tolik únavného, někdy bolavého, neplodného čekání!

Ale známe i čekání plodné - někdy taky dlouhé, možná bolavé; ale i čekání radostné (jako když se těšíme na dovolenou, že?). I k víře patří čekání. Víra vlastně *je* čekání! Jak jsme slyšeli:

„Vidění už ukazuje k určitému času, míří neomylně k cíli; prodlévá-li, vyčkej.“ Vyčkej, až se Boží sliby naplní. Počkej, až se Boží slovo stane skutkem. Až se tě Pán zastane. Až se jeho pravda prosadí. Až všecko (ano, i to naše neplodné čekání a ‚marné volání‘) dojde naplnění a uzdravení v Božím království...

Vyčkej a věř: to jsou vlastně synonyma. Kdo věří, čeká; kdo čeká, věří. Přičemž čekání na Boha, čekání víry v Boha jistě (věříme, čekáme) nebude ne-plodné; i když může být dlouhé i bolavé, matoucí.

II

Jako u Abakuka. Nač Abakuk čekal? Ještě jednou to přečtu: *„Postavím se na své strážné stanoviště, vystoupím na hradby a budu vyhlížet, abych viděl, co ke mně promluví a co dostanu v odpověď na svou stížnost.“* Doma si Abk v klidu přečtete, má jen tři kapitoly; teď zmíním jen stručně, o co tu jde: Abakuk vedl s Hospodinem spor. Nejprve si prorok Bohu stěžoval, že tak dlouho, *celé roky*, mlčí k poměrům v izraelské společnosti (nacházíme se v době posledních judských králů): *„Jak dlouho volám o pomoc,*

Hospodine, a ty neslyšíš. Úpím k tobě pro násilí, a ty nezachraňuješ.“ Tak začíná kniha: lidi se požívají, a nebe mlčí... A když Bůh konečně promluví (a slíbí, že proti zlu zasáhne), zažije Abakuk novou frustraci: na judské hříšníky Bůh pošle Babyloňany! Abakuk protestuje: „vždyť Babyloňané jsou mnohem horší než my! Jak bys, svatý Bože, mohl použít tak nesvaté nástroje“? A prorok, jak jsme dnes četli, zase vystupuje na hradby, obrazně řečeno, a zase vyhlíží a čeká, co mu Bůh odpoví na novou stížnost. (Zvláštní kniha.)

Čeká, a dočká se: „*Zapiš to vidění,*“ četli jsme, „*zřetelně je zaznamenej na tabulku, aby se dalo rychle přečíst.*“ Proč to? „*Neboť vidění ukazuje k určenému času, míří k cíli a nelže; prodlévá-li, vyčkej, neboť jistě přijde a neopozdí se.*“ Není jisté, o jaké „*vidění*“ jde. Možná o vidění Hospodina, válečníka, jak o něm prorok Abakuk zazpívá ve 3. kapitole. Možná jde o sérii pěti *Běda*, jež Hospodin ještě ve 2. kapitole vrhne proti Babylonu (a která připomínají pět *Běda*, která sto let před Abakukem v Iz 5 Bůh vrhnul proti Izraeli: Ani Babylón nezná míru, zabírá cizí území, rabuje, vraždí, uctívá sílu své armády: Bůh ho tedy

použije jako hůl, ale jenom do času; pak tu špinavou hůl zlomí a odhodí na oheň: běda Babylónu! *A Abakuk?* Ten má čekat - zase čekat - tentokrát na splnění vidění, nejspíš tedy ony Boží soudy nad Judou a nad Babylonem; a při tom čekání, plném nejistot a obav (přečtěte si to doma), se má opírat o Boží slova, která pro sebe a ostatní zapsal – a možná opsal ze staršího proroka Izajáše.

Vyčkej a věř; čekej a čti: to jsou Abakukova synonyma. To byl Ababakukův zápas. To byla jeho služba a jeho zvěst.

III

A my, milí přátelé? I my chceme věřit - a musíme tedy umět i *čekat*. Právě když se neděje; když to trvá; když se to v nás vzpírá; když možná máme jen zapsané Boží slovo. O tom myslím mluví poslední verš, který jsme četli: „*Pozor na opovážlivce, není v něm duše přímá*“ (narazíte na různé překlady, v hebrejštině je to zašmodrchaný řádek; ale závěr je dostatečně jasný), ale „*spravedlivý bude žít pro svou věrnost [víru, pravdivost, stálost, spolehlivost, vytrvalost]*“ (to vše v sobě skrývá hebrejské slovíčko *,emuna‘*; je s ním příbuzné i naše *amen*). Pyšný, opovážlivý, doslova: *nafoukaný* člověk neobstojí - nespokojí se s Božím slovem, ani s Abakukovou tabulkou, natož s Biblií, možná si ho přečte, ale je mu málo, neuvěří mu, nedočká času, uhýbá a sejde. Ale „*spravedlivý*“, ten tomu slovu věří; ten čeká, kdy Bůh své slovo učiní skutkem. A v téhle víře se taky dočká (nebo aspoň věří, že se dočká, a tak to jaksi už má předem) – a „*bude žít*“. Právě tou vírou, pro tu víru, z té víry...

Jak takové věřící čekání a *dočkání* může vypadat? Dva tři příklady na závěr. Vezměte otce Abrahama: Bůh ho jednou vyvedl pod noční

oblohu a slíbil mu, že jako je na ní hvězd, tolik bude jeho potomků. „*A Abram Hospodinu uvěřil,*“ říká v Gn (15,6), „*a on mu to připočetl jako spravedlnost.*“ Uvěřil (natruc svému stáří, natruc neplodnosti své ženy) a čekal a čekal, nevím, dvacet let čekal... až se mu opravdu narodil syn. Věřil, a tak žil; věřil, a tak přežil, přečkal ty prázdné, neplodné roky.

Anebo Mojžíš: Když Izraele na poušti přepadl Amálek, zdvihl Mojžíš ruce - když je totiž držel nahoře, Izrael vítězil; když ale polevil, měl navrch Amálek. A tak ho posadili a Chúr s Áronem mu podpírali ruce, takže – říká se v Ex (17,12) - Mojžíš „*vytrval s rukama nahoře*“, dokud Izrael nevyhrál. „*Vytrval*“, říká překlad; „*jeho ruce byly věrnost / víra*“, říká hebrejský text. Vytrval, věřil, a tak vítězil...

Nebo David: Když král Saul Davida honil pouští, mohl David Saula několikrát zabít. Ale neudělal to. Saulovi to jednou vysvětlil takhle (1S 26,23): „*Hospodin odplatí každému podle jeho spravedlnosti a víry.*“ David nechtěl sáhnout na krále, kterého ustanovil Bůh; nechtěl korunu dobýt nespravedlivě, násilím; nýbrž trpělivě, věrně – na útěku, v emigraci -*dočkával* času, než ho sám

Bůh, jak slíbil, posadí na trůn. Věřil a čekal; věřil, a tak přečkal roky ponížení a nejistoty.

Anebo i my: Náš verš z Abk cituje apoštol Pavel (Ř 1,17; Ga 3,11), aby ukázal, že ke spravedlnosti před Bohem stačí víra, víra ve sliby, které Bůh dal. Že smíme Bohu *důvěřovat*, že pro Krista už jsme a při posledním soudu že budeme prohlášeni za spravedlivé, i když je to teď s námi všelijak nespravedlivé. Věříme, že Bůh dodrží své slovo, jak ho máme zapsané v Bibli; věříme, že se pro Krista dočkáme. Víra čeká; a dočká se...

Milí přátelé, „*vyčkej!*“ To byl refrén našeho čtení.

Přičemž čekání – a právě i čekání víry - může být nepříjemné, bolavé, matoucí, jako u Abakuka. Nelekejme se toho; nevzdávejme, neodepisujme víru, když Bohu nerozumí, dokonce když s Bohem nesouhlasí. Raději se ptejme, vyhlížejme, čekejme.

Viděli jsme, že čekání víry má spojence – slova, která Abakuk zapsal; a která možná trošku opsal z Izajáše (to zas byl takříkajíc jeho spojenec): máme slova Bible. Možná takříkajíc prodlévají; mluví, a nic moc se neděje - a přece ukazují vpřed, přece míří k cíli. A jistě k němu dospějí; a my s nimi. Držme se jich, čtěme, čekejme...

A nakonec jsme viděli, že od Božího slova se můžeme nafoukaně odvrátit; a ztratit směr. Ale že se Boha taky můžeme vírou přidržet a žít; jako Abraham, Mojžíš, David. Čekání patří k víře; víra je čekání. A to jistě nebude marné: pro Ježíše Krista. To je věrná pravda, té můžeme věrně věřit.